

Geloven

Renee trok een stoel naar achteren en zeeg neer.

- Ben je moe? vroeg Lynn.

Ze kwam uit de keuken met een mok thee. Het was nog vroeg in de avond.

- Valt wel mee. Ik ben een beetje laat naar bed gegaan.

- Dus alweer, zei Lynn, terwijl ze tegenover haar vriendin ging zitten.

De laatste tijd kwam Renee elke woensdagavond bij Lynn langs. Soms bleef ze niet zo lang.

- Misschien moet je straks maar wat vroeger naar huis gaan.

- Ik zie wel. Hoe was jouw dag?

- Enerverend, zei Lynn.

- Ben je bij je moeder geweest?

- Nee, ik werd gebeld.

- En dat was enerverend? Wat is er dan gebeurd?

Lynn opende het blik waar ze de koekjes in bewaarde.

- Nee, dank je, zei Renee. Ik bestel dadelijk een pizza.

- Ik heb al gegeten, zei Lynn, die een chocoladekoekje nam.

- Dat weet ik. Wat was er aan de hand?

- Een zeer interessant gesprek met Eerwaarde.

- Eerwaarde wie? vroeg Renee.

- Een eerwaarde, zei Lynn. Een priester, zogezegd.

- Een priester belt jou? Waarom?

- Eerwaarde belde mij, zei Lynn, omdat mijn moeder de kerk mist. Wil je trouwens vanavond een film zien?

- Op TV? Er komt straks wel een spannende film.

- Die bedoelde ik.

- Dus, je moeder mist de kerk?

- Blijkbaar heeft ze in een gesprek met het hoofd van de afdeling gezegd dat ze de kerk mist. Ze leeft de laatste tijd nogal veel in het verleden.

- Jouw moeder is toch niet gelovig?

- Niet meer. Al langer dan veertig jaar niet meer, maar ze is katholiek opgevoed.

- Waar komt die priester dan vandaan?

- Via het hoofd. Dat mens is vrijwilligster bij de kerk om de hoek. Ze houdt de administratie bij van de parochie.

- Dan zal ze zelf wel gelovig zijn.

- Vast wel. Neem nou maar, zo'n koekje vult toch niet.

- Misschien eentje.

Renee koos ook een chocoladekoekje.

- En wat, vroeg ze knabbelend, was er dan zo interessant aan het gesprek? Of vond alleen hij het interessant? Ik krijg soms Jehova-getuigen aan de deur, die raak je ook niet makkelijk kwijt. Veel gedoe over de Here hier en de Here daar.

- Ik heb een tijdje met hem gediscussieerd en toen was hij niet meer zo zeker van zijn zaak.

- Hij valt van zijn geloof?

Glimlachend zocht Lynn nog een chocoladekoekje.

- Volgens mij, zei ze, heb jij de laatste gepakt.

- Hij is heerlijk.

- Dan neem ik deze, een spritsje. De kwestie is, dat mijn moeder niet meer gelovig is. Ze haalt alleen heden en verleden door elkaar.

- Je bedoelt, omdat ze ooit gelovig was, lijkt ze nu weer gelovig, terwijl ze alleen maar in de war is?

- Zo moe ben je dus niet, zei Lynn.

- Het leek me logisch. Wat heb je die priester gezegd?

- De waarheid. Hij denkt een afvallige te kunnen redden, maar in feite maakt hij misbruik van de geestestoestand van mijn moeder. Ik vroeg hem of hij werkelijk zo ver wilde gaan.
 - Werd hij niet kwaad?
 - Misschien. Hij liet het in ieder geval niet merken. Bovendien, hij moet wel mild reageren. Hij is priester.
 - Ik ken anders een priester, zei Renee, die gaf ons vroeger godsdienstles. Als je even niet oplette, sloeg hij je de hele klas door.
 - Een heilige, die man.
 - Maar wat zei hij? vroeg Renee.
 - In principe wel, zei Eerwaarde.
 - Terwijl zo'n mens niet beseft wat ze doet!
 - Moet jij niet een pizza bestellen?
 - O ja, laat ik dat eerst maar doen. Het duurt toch al zo'n dertig minuten voordat hij hier is.
 - Het duurt alleen maar zo lang, omdat ze doen alsof die pizza vers is.
 - Die is ook vers, zei Renee beledigd.
 - Hij is vers opgewarmd. Binnen een kwartier kan hij op je bord liggen. Ze voeren gewoon een show op.
- Renee schudde gelaten nee en tikte een nummer in op haar mobiele telefoon.
- Mijn telefoon staat daar, zei Lynn.
 - Ik krijg anders mijn beltegoed niet op.
 - Wat jij wilt.
- Terwijl Renee haar Pizza Hawaii bestelde - altijd een Pizza Hawaii - viel Lynn de oorbellen van Renee op. Ze wachtte tot Renee klaar was met bestellen en vroeg toen:
- Waar heb jij die handboeien vandaan?
 - Leuk, hè? Ik zag ze gisteren in een etalage liggen en ik heb ze meteen gekocht.
 - Heel leuk, en zo subtiel...
 - We waren met je priester bezig.
 - O ja, zei Lynn, Eerwaarde die seniele bejaarden verzamelt. Afijn, hij beweert dat, omdat Gods wegen ondoorgrondelijk zijn...
 - Gods wegen. Is het soms een Belg? De laatste keer dat ik in België moest zijn, rammelden de velgen van mijn wielen.
 - Als God ondoorgrondelijk is, is het waarschijnlijk een vrouw. Tenminste, dat beweren mannen.
 - Mannen... zuchtte Renee.
 - Sukkels, dat ben ik met je eens. Hoe dan ook, het feit dat een dementerende bejaarde opeens naar de kerk verlangt, zou weleens het werk van God kunnen zijn.
 - Is dat niet gemeen? Alles is toch het werk van God? Dan laat Hij...
 - Of Zij.
 - Hij of Zij laat dat mens gewoon zo oud worden, dat ze verward raakt. Zo win je het altijd.
 - Het zij zo, zei Eerwaarde.
 - Fraai is dat. En wat zei jij?
 - Dat mijn moeder helemaal niet gelovig is. Hooguit denkt ze af en toe weer een jonge vrouw te zijn, die naar de kerk moet.
 - Begon hij toen te twijfelen?
 - Ik was nog niet klaar. Ik heb hem uitgelegd dat de wet mensen zoals mijn moeder beschermt. Wat ze ook beslist, waar ze ook voor tekent, het kan altijd weer ongedaan worden gemaakt.
 - Ja, en? Hij kan doen wat hij wil. De wet weerhoudt hem er echt niet van om je moeder een hostie in haar mond te schuiven. Da's eigenlijk best vreemd. Je moeder kan nog geen fluitketel zelfstandig aanschaffen, maar een god, die mag ze zo uitzoeken.
 - Klopt. Voor haar geloof had hij me niet hoeven bellen. Ze doet maar. Of ze nu naar de bingo gaat, of naar de kerk, als ze zich maar amuseert.
- Renee trok haar wenkbrauwen op.
- Het begint me te dagen, geloof ik. Hij had jou nodig.

- Precies, zei Lynn. Hij had mij nodig.
- Omdat jij kunt beslissen waar ze haar geld aan uitgeeft.
- Voilà. Mijn moeder wil missen op laten dragen.
- Voor haarzelf?
- Nee, voor haar vader.
- Je moeder is al over de negentig! Hoe lang is haar vader dan dood?
- Och, een jaartje of veertig, zei Lynn laconiek. Maar voor mijn moeder is het ongetwijfeld pas vorige week gebeurd.
- Wat een waanzin. Waarom trouwens niet voor haar moeder?
- Mijn grootvader was een fanatieke ketter. Volgens hem was de paus de antichrist.
- Goh...

Renee nam nog een koekje.

- Ach ja, zei Lynn. Hoe laat begint die film ook alweer? De zender weet ik nog wel.
- Om half negen. We hebben nog een minuut of tien.

Lynn dronk van haar thee. Buiten ging de zon inmiddels onder.

- Wat kost dat nou, vroeg Renee, zo'n mis?
 - Vijfenvestig euro per keer.
 - Maal?
 - Ze wil tweemaal per week een mis op laten dragen.
 - Toe maar, dat loopt aardig op.
 - Daarom heb ik nee gezegd. Mijn moeder vond vroeger de kermis ook leuk, die mist ze vast net zo erg als de kerk. Maar daarom laat ik haar nog geen draaimolen aanschaffen.
 - Dat vond hij natuurlijk niet zo fijn.
 - Eerwaarde mag van mij best zijn kostbare tijd besteden aan het begeleiden van mijn moeder, maar hij vangt er geen cent voor. Dat heb ik hem duidelijk gemaakt.
 - En toen?
 - Na nog wat heen en weer gepraat, besloot hij eerst nog een tijdje na te denken over de kwestie. Hij wilde haar in haar waarde laten, zei hij. Dat vond hij erg belangrijk, mijn moeder in haar waarde laten. Dat kost namelijk niks.
 - De opportunist.
 - De kerk heeft het moeilijk. Elke cent is welkom.
 - Heeft dat gesprek lang geduurd?
 - Minstens drie kwartier, zei Lynn, die naar de afstandsbediening van de TV greep. Waar ging de film ook alweer over?
 - Ehhh... Over een oud skelet dat gevonden wordt in Jeruzalem.
 - Is dat wel die spannende film?
 - Ja, joh. Het zou namelijk van Jezus kunnen zijn. Een hoop mensen willen weten of het de echte Jezus is, ook de Palestijnen.
 - Toch geen geleuter over zielige Palestijnen, hè?
 - Nee, het zijn schurken. Ze proberen het skelet te jatten.
 - Gelukkig, zo ken ik ze weer. Heb jij die film soms al gezien?
 - Ik heb een review gelezen op internet.
- Lynn zette de TV aan en schakelde over naar de goede zender.
- Het nieuws, zei ze verveeld. Het is nog te vroeg.
 - Kunnen we het weerbericht zien. Ik moet morgen een eind lopen, mijn auto gaat naar de garage.
 - Heb je stukken?
 - Het is maar een servicebeurt. Wel duur, trouwens.
 - Alles is duur tegenwoordig, zelfs missen op laten dragen.
 - Die arme priester, zei Renee.
 - Mijn arme moeder, zul je bedoelen. Zoveel geld heeft ze niet.
 - Jij hebt toch geld genoeg?
 - Jawel, maar als het niet nodig is, geef ik het niet uit. Bovendien, ik doe al genoeg. De laatste tijd duw

ik haar tweemaal per week langs de korenvelden. Nog even en ze wil weer gaan oogsten.

- Het weerbericht, zei Renee.

- Ja, kijken of het mooi oogstweer wordt.

- Je bent hard, Lynn.

- Moet ik wel, anders ging mijn moeders spaargeld nu in wierook op.

- Dat is zo. Maar toch, stel dat ze echt weer opgenomen wil worden in de kerk?

- Zo te zien, zei Lynn, staat je morgen regen te wachten. Een en al wolkjes.

- Ik zie ook een bliksem, zei Renee.

- De toorn van God.

- Toevallig hier in de buurt. Moet je die priester niet gauw bellen?

- Je wordt bedankt, zei Lynn. Nu begin ik te twifelen.

- Laten we dan eerst kijken, stelde Renee voor, of Jezus werkelijk aan het kruis gestorven is. Als dat niet het geval is, zal de rest evenmin waar zijn.

- Goed idee.

- Als we Hollywood toch niet hadden...

- En de pizzaboer.

- Ja, ik heb honger, zei Renee. Ik wil mijn pizza.

- Nog even geduld, zei Lynn. Ze warmen die over vijf minuten op.